



Förordning om förbättrad genomlysning av skuggbankssektorn

2013/14:

Finansdepartementet

2014-03-05

Dokumentbeteckning

6020/14 COM(2014) 40

Förslag till europaparlamentets och rådets förordning om rapportering och öppenhet om och insyn i transaktioner för värdepappersfinansiering

6020/14 ADD 1 COM(2014) 40 Annex 1

Fakta för investerare om transaktioner för värdepappersfinansiering och andra finansieringsstrukturer som ingått av företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) och alternativa investeringsfonder

SWD(2014) 30 Part 3/3

Commission staff working document Impact Assessment, Annex 13

Faktapromemoria 2011/12:FPM136

Grönbok om skuggbankssektorn

Sammanfattning

Förslaget syftar till bättre genomlysning av finansieringsåtgärder som baseras på värdepapper inom den s.k. skuggbankssektorn vid sidan av traditionell bankverksamhet. Genom förslaget införs en rapporteringsskyldighet som träffar finansiella och icke-finansiella företag som lånar upp eller lånar ut pengar mot säkerhet i värdepapper i form av återköpsavtal. Skyldigheten att rapportera gäller även om företagen genomför någon annan typ av värdepappersfinansiering, inklusive värdepapperslån och motsvarande lån av råvaror. Banker ingår i kretsen av finansiella företag och omfattas av rapporteringsskyldigheten. Sådana transaktioner som kan klassificeras som värdepappersfinansiering ska

rapporteras till särskilda transaktionsregister, i likhet med vad som redan gäller för transaktioner med finansiella derivatinstrument. Skyldigheten att rapportera transaktioner som rör värdepappersfinansiering bygger därmed vidare på en redan existerande rapporteringsskyldighet som träffar samma kategorier av marknadsdeltagare.

Förslaget omfattar även skärpta regler för s.k. återpantställning, dvs. villkoren för när en panthavare får använda pantsatt egendom för egen, eller någon annans, räkning. Särskilda krav införs för fondbolag som förvaltar värdepappersfonder och förvaltare av alternativa investeringsfonder att utvidga rapporteringen till andelsägarna så att denna även omfattar fondernas användning av värdepappersfinansiering.

Regeringen ser i grunden positivt på förslaget som kompletterar kommissionens förslag till strukturell reform av banksektorn (COM[2014] 43) och som baseras på globala riktlinjer från Financial Stability Board (FSB). Förbättrad genomlysning av finansieringsaktivitet som äger rum vid sidan av traditionell bankverksamhet bidrar till att effektivisera tillsynen och till att förhindra att en skärpt bankreglering kringgås genom att verksamhet flyttas från traditionell bankverksamhet till mindre reglerade sektorer.

1 Förslaget

1.1 Ärendets bakgrund

Skuggbankssektorns konstaterade roll i samband med finanskrisen 2008 har motiverat ett långsiktigt arbete i internationella fora med syfte att blottlägga och begränsa risker till följd av smittoeffekter från skuggbankssektorn till traditionell bankverksamhet, överdriven skuldsättning utanför tillsynsmyndigheternas kontroll och möjliga procykliska effekter som riskerar att förstärka finansiella och konjunkturella förlopp. FSB genomför återkommande granskningar av skuggbankssektorn, bl.a. för att förbättra genomlysningen och granskningen av risker som är förknippade med skuggbanksliknande verksamhet. Även Europeiska systemrisknämnden (ESRB) har kartlagt möjliga risker i samband med värdepappersfinansiering och dragit slutsatsen att rapportering till särskilda transaktionsregister är en lämplig lösning ur ett tillsynsperspektiv.

FSB publicerade i augusti 2013 ett ramverk innehållande riktlinjer för hantering av risker i samband med återköpsavtal och värdepapperslån. Riktlinjerna understryker behovet av genomlysning av värdepappersfinansierande transaktioner gentemot berörda tillsynsmyndigheter, såväl som mellan fondförvaltare och andelsägare. Värdepappersfinansiering har stor betydelse för värdepappersmarknadernas funktion och kan vara förenade med låg risk, i enskilda fall. Det hindrar inte att transaktionerna kan bli systemviktiga tagna tillsammans till följd av frekvent och omfattande tillämpning. FSB betraktar

värdepappersfinansiering som skuggbanksaktivitet, oberoende av vem som utför aktiviteten.

2013/14:FPM60

Riktlinjerna från FSB innehåller även ett antal andra åtgärder, bl.a. behovet av skärpta standarder för återpantsättning av kunders tillgångar. Riktlinjerna stöddes av G20 i september 2013 i samband med antagandet av en färdplan för stärkt tillsyn och reglering av skuggbanker.

Det nu aktuella förslaget genomför delar av de punkter i FSB:s riktlinjer som handlar om bättre genomlysning av värdepappersfinansiering.

Förslaget publicerades den 29 januari 2014.

1.2 Förslagets innehåll

1.2.1 Mål

Förslagets överordnade syfte är att minska riskerna för den finansiella stabiliteten och att återupprätta marknadsdeltagarnas förtroende för de finansiella marknaderna. Detta mål ska främjas genom förbättrad genomlysning av värdepappersfinansiering och återpantsättning, vilket i sin tur förbättrar tillsynens effektivitet.

1.2.2 Tillämpningsområde

Tillämpningsområdet för den del av förslaget som introducerar en rapporteringsskyldighet avseende värdepappersfinansiering motsvarar tillämpningsområdet för rapporteringsskyldigheten i förordning (EU) 648/2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (Emir). Det innebär att motparter som är rapporteringsskyldiga i fråga om derivattransaktioner också blir rapporteringsskyldiga i fråga om värdepappersfinansiering. Förslaget omfattar därmed företag (eng. *undertakings*) som antingen är auktoriserade finansiella företag eller icke-finansiella företag etablerade inom EU, inklusive filialer. Under vissa villkor omfattas även motsvarande företag i tredjeland.

Fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder som är auktoriserade i enlighet med direktiv 2009/65/EG (UCITS-direktivet), respektive direktiv 2011/61/EU (AIFM-direktivet) ingår i tillämpningsområdet för rapporteringsskyldigheten enligt ovan och ska därtill informera andelsägarna om fondernas användning av värdepappersfinansiering.

Förslaget avseende villkoren för återpantsättning av motpartens tillgångar omfattar motparter till sådana arrangemang som är etablerade inom EU eller i ett tredjeland, inklusive filialer. Tillämpningsområdet är därmed i princip lika brett som tillämpningsområdet för rapporteringsskyldigheten. Kravet på ”etablering” inom respektive utanför EU indikerar att tillämpningsområdet i vart fall inte omfattar konsumenter.

Medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och andra organ i medlemsstaterna som fyller likartade funktioner och andra offentliga organ som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statsskulden i en medlemsstat undantas från förordningens tillämpningsområde.

2013/14:FPM60

1.2.3 Rapportering till transaktionsregister

Skyldigheten att rapportera uppgifter om transaktioner som rör värdepappersfinansiering gäller alla motparter till återköpsavtal, värdepapperslån eller motsvarande lån av råvaror samt varje annan transaktion som har likartade ekonomiska effekter eller risker, särskilt transaktioner som innefattar samtidigt avtalade köp och försäljningar av samma tillgång med samma motpart. I likhet med vad som gäller för rapporteringskravet enligt Emir får rapporteringen delegeras till annan part, vilket bör vara till hjälp för icke-finansiella motparter som kan ha mindre väl utarbetade rapporteringsrutiner.

Förslaget innehåller regler om registrering och tillsyn av transaktionsregister som motsvarar reglerna i Emir (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten [Esma] ansvarar för registrering och tillsyn). Transaktionsregister ska bl.a. uppfylla samma krav för registrering som gäller för transaktionsregister enligt artiklarna 78 och 79 i Emir. Reglerna om sekretess angående informationen i transaktionsregister motsvarar dem i artikel 83 i Emir.

Det framstår som sannolikt att transaktionsregister som är registrerade för att hantera information om transaktioner i finansiella derivatinstrument i enlighet med Emir även kommer att kunna hantera information om värdepappersfinansiering i enlighet med denna förordning, till möjlig nytta för motparter som åläggs den tillkommande rapporteringsskyldigheten.

1.2.4 Öppenhet mot andelsägare

Fondbolag som förvaltar värdepappersfonder ska informera andelsägarna om fondernas användning av värdepappersfinansiering såväl som andra finansieringsformer. Informationen ska ingå i fondernas halvårs- och årsrapporter. Presumptiva andelsägare ska informeras om de finansieringsformer som fonderna är auktoriserade att tillämpa. Det ställs även krav på ett tydligt klarläggande av hur teknikerna kommer att användas. Denna information ska ingå i fondernas prospekt i enlighet med artikel 69 i UCITS-direktivet (i lagen [2004:46] om värdepappersfonder används uttrycket informationsbroschyr).

Förvaltare av alternativa investeringsfonder ska inkludera information om fondens användning av värdepappersfinansiering, såväl som andra finansieringsformer, i fondens årsrapporter. Information om de finansieringsformer som förvaltaren är auktoriserad att tillämpa, tillsammans med ett tydligt klarläggande av hur teknikerna kommer att användas, ska

ingå i förvaltarens rapportering till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten, i enlighet med artikel 24.1 och 24.3 i AIFM-direktivet.

2013/14:FPM60

Förslagen motiveras av möjliga intressekonflikter mellan fondförvaltare som beslutar om värdepappersfinansiering och fondernas andelsägare som bär 100 procent av risken men inte med säkerhet får samma andel av de motsvarande intäkterna.

1.2.5 Regler om återpantsättning

Reglerna om återpantsättning skärps med det dubbla syftet att förbättra motpartens kontroll över ställda säkerheter och att undanröja rättsosäkerhet angående vem som i en krissituation har förfoganderätt över en säkerhet som har återanvänts av säkerhetstagaren. Otydlighet på denna punkt bidrar till smittoeffekter vid finansiell oro eftersom marknadsdeltagare har incitament att återkalla ställda säkerheter vid minsta misstanke om motpartens obestånd, vilket i sin tur uppmuntrar andra marknadsdeltagare att agera på samma sätt.

För att återpantsättning ska tillåtas enligt förordningen införs uttryckliga krav på att säkerhetsställaren dels ska informeras skriftligen om riskerna med denna praxis, dels ska lämna sitt uttryckliga och skriftliga medgivande. Om möjligheten till återpantsättningen utnyttjas ska detta ske i enlighet med angivna villkor i det skriftliga medgivandet. Som ett ytterligare villkor för återpantsättning gäller att de pantsatta finansiella instrumenten har överförts till ett konto som har öppnats i säkerhetstagarens namn. Det bör klargöras närmare hur långt rätten till återpantsättning sträcker sig, dvs. om förfoganderätten ska vara begränsad eller obegränsad.

1.2.6 Tredjeland

Transaktionsregister i tredjeland får användas för att uppfylla rapporteringskravet i förordningen under förutsättning av Esmas erkännande. Ett sådant erkännande förutsätter:

- att kommissionen har antagit en genomförandeakt enligt vilken transaktionsregister i landet bedöms vara föremål för en likvärdig tillsyn och efterlevnadskontroll,
- att EU har ingått en internationell överenskommelse om ömsesidigt informationsutbyte, i enlighet med artikel 75.2 i Emir, och
- att behöriga myndigheter har ingått en överenskommelse om de närmare arrangemangen för informationsutbytet, i enlighet med art. 75.3 i Emir.

Reglerna motsvarar dem i Emir, vilket innebär att transaktionsregister i tredjeland som får användas för att uppfylla rapporteringsskyldigheten i enlighet med Emir också torde kunna användas för att uppfylla rapporteringskravet i enlighet med förordningen.

Förordningen ställer krav på medlemsstaterna att införa sanktioner för överträdelser av rapporteringsskyldigheten och de skärpta villkoren för återpantsättning. I de fall överträdelser kan hänföras till juridiska personer ska sanktionerna kunna riktas mot företagets ledning och andra fysiska personer som, i enlighet med nationell rätt, är ansvariga för överträdelsen.

För det fall medlemsstaterna inför straffrättsliga sanktioner i stället för administrativa sanktioner ska medlemsstaterna bl.a. säkerställa att de behöriga myndigheterna ges tillgång till information om överträdelser som är föremål för förundersökning (eng. *criminal investigations*) eller rättsliga förfaranden.

Förordningen innehåller en minimilista av administrativa sanktioner och andra åtgärder och som ska införas av medlemsstaterna, däribland:

- ett temporärt och i allvarliga fall varaktigt förbud mot att utöva företagsledande uppgifter (eng. *exercising managerial functions*),
- ett temporärt och i allvarliga fall varaktigt förbud mot att bedriva handel för egen räkning (eng. *dealing on own account*),
- ett maximalt bötesbelopp om lägst 5 000 000 euro för fysiska personer och
- ett maximalt bötesbelopp motsvarande åtminstone tio procent av den årliga omsättningen för juridiska personer.

Sanktioner som redan har införts i medlemsstaterna till följd av UCITS- och AIFM-direktiven ska gälla även för överträdelser av kravet att rapportera om fondernas användning av värdepappersfinansiering till andelsägarna.

Medlemsstaterna ska notifiera kommissionen och Esma angående införda sanktioner senast 12 månader efter förordningens ikraftträdande.

1.3 Gällande svenska regler och förslagets effekt på dessa

Rapporteringsskyldighet avseende transaktioner som kan hänföras till värdepappersfinansiering införs genom förordningen, som blir till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. Den redan gällande rapporteringsskyldigheten avseende derivattransaktioner har på motsvarande sätt införts genom reglerna i Emir.

Någon behörig myndighet enligt förordningen behöver inte utses eftersom förordningen klargör att de behöriga myndigheter som redan har utsetts till följd av Emir, den kommande förordningen om värdepapperscentraler och förbättrad värdepappersavveckling (CSD-förordningen), lagen (2004:46) om värdepappersfonder samt lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska vara behöriga även för de ändamål som följer av denna förordning.

Den tillkommande rapporteringsskyldigheten till andelsägare gällande bruket av värdepappersfinansiering och andra finansieringsformer som åläggs

fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder adderas till de rapporteringskrav som finns i lagen om värdepappersfonder respektive lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Det måste övervägas närmare om de nya rapporteringskraven föranleder någon följdändring av dessa lagar, med beaktande av att förordningen är direkt tillämplig. Som nämnts ovan klargör förordningen att sanktionsbestämmelserna i gällande rätt även ska tillämpas på den nya rapporteringsskyldigheten.

Regler om återpantsättning finns i artikel 5.1 i direktiv 2002/47/EG (säkerhetsdirektivet) läst tillsammans med definitionen av säkerhetstagarens förfoganderätt i artikel 2.1 m i samma direktiv. Reglerna har genomförts i svensk rätt genom 3 kap. lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Den föreslagna nya regeln om att pantsätta värdepapper, som villkor för återpantsättning, måste överföras till ett värdepapperskonto som har öppnats i säkerhetstagarens namn medför ett behov att ändra motsvarande bestämmelser i nyss nämnda lag. Det måste övervägas närmare om kraven på tydlig information angående riskerna respektive säkerhetsställarens uttryckliga och skriftliga medgivande innan återpantsättning får ske också motiverar ändringar i lagen om handel med finansiella instrument.

Sanktioner för överträdelser av rapporteringsskyldigheten i Emir har införts i svensk rätt genom lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Det måste övervägas närmare hur överträdelser av rapporteringsskyldigheten till transaktionsregister i enlighet med den förevarande förordningen bör sanktioneras och i vilken lag ändringarna bör göras. Reglerna i förordningen om att behöriga myndigheter i medlemsstater som har infört straffrättsliga sanktioner ska ges tillgång till information om överträdelser som är föremål för förundersökning eller rättsliga förfaranden kan också föranleda lagändring.

Finansinspektionen får, enligt gällande svensk rätt, vid vite förelägga den som deltar eller medverkar i handel med finansiella instrument där reglerna om återpantsättning inte iakttas att upphöra med handeln (6 kap. 2 § 2 lagen om handel med finansiella instrument). Reglerna angående den behöriga myndighetens befogenheter måste analyseras vidare även i denna del.

1.4 Budgetära konsekvenser / Konsekvensanalys

Förslagen bygger i allt väsentligt vidare på existerande reglering av handeln med finansiella derivatinstrument, fondverksamhet och återpantsättning. De tillkommande kostnaderna bedöms därför bli begränsade.

Esma har tillsynsansvaret för transaktionsregister och förslås därför ges samma ansvar i förhållande till transaktionsregister i enlighet med denna förordning. Detta är nödvändigt för att åstadkomma en önskad samordning. Merkostnaderna till följd av denna förordning har uppskattats till två

årsanställda fr.o.m. 2016, vilket i sin tur finansieras genom avgifter från tillsynsobjekten. Effekten på EU:s budget väntas bli noll.

2013/14:FPM60

Finansinspektionen utövar tillsyn över marknadsdeltagarna när det gäller deras tillämpning av rapporteringsskyldigheten i enlighet med Emir samt över fondbolagens information till andelsägare. När det gäller förvaltare av alternativa investeringsfonder kan tillsynen vara mindre omfattande. Det hindrar inte att nödvändiga rutiner för tillsynen torde finnas på plats i betydande utsträckning.

Till det kommer att Finansinspektionen utövar tillsyn även gällande den eventuella förekomsten av återpantstättning. Skärpta regler på detta område kan medföra ett ökat behov av tillsyn. Sammantaget bedöms konsekvenserna för Finansinspektionens kostnader dock vara måttliga. Eventuella ekonomiska konsekvenser med anledning av förslaget ska hanteras inom för myndigheten befintliga budgetramar.

Enligt kommissionens konsekvensanalys uppvägs marknadsdeltagarnas kostnader för utökad rapportering av ökad nytta i termer av bättre genomlysning för behöriga myndigheter som möjliggör tidig upptäckt av finansiella risker. Kommissionen bedömer att rapporteringsskyldigheten blir mindre betungande för mindre motparter genom möjligheten att delegera rapporteringen till någon annan. Detta bortser emellertid från kravet på alla rapporteringsskyldiga att likväl skaffa en separat identifiering (*Legal Entity Identifier*, LEI), vilket kan vara betungande i vissa fall.

Kommissionen bedömer även att små och medelstora företag inte deltar i värdepappersfinansiering och därför kommer att förbli opåverkade av den tillkommande rapporteringsskyldigheten. Regeringen anser att det ändå finns skäl att överväga om rapporteringsskyldigheten ska vara obegränsad.

2 Ståndpunkter

2.1 Preliminär svensk ståndpunkt

Regeringen ser positivt på förslaget som förväntas bidra till en mer effektiv tillsyn över finansieringsverksamhet som äger rum vid sidan av traditionell bankverksamhet. Genom att bygga vidare på redan gällande rapporterings- och informationskrav i enlighet med Emir respektive UCITS- och AIFM-direktiven, kan resultat nås till en begränsad merkostnad. Vinsterna i termer av minskade risker för den finansiella stabiliteten är potentiellt stora. Regeringen ser även positivt på syftet att förstärka rättssäkerheten i samband med återpantstättning, som även det skulle bidra till att stärka den finansiella stabiliteten. Reglerna för återpantstättning bör klargöras så att målet nås.

Förordningens tillämpningsområde kan behöva förtydligas för att inte onödigtvis belasta små och medelstora företag med oproportionerliga krav, särskilt gällande skyldigheten att rapportera om transaktioner även när de har obetydlig omfattning.

2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Medlemsstaternas ståndpunkter är ännu inte kända.

2.3 Institutionernas ståndpunkter

Europaparlamentet antog i december 2012 en resolution om behovet av åtgärder för att förbättra genomlysningen av skuggbankssektorn, varför det är troligt att kommissionens förslag kommer att vinna parlamentets stöd.

2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Förslaget har remitterats till företrädare för svenska marknadsdeltagare och till Finansinspektionen. Det råder enighet om att förordningens tillämpningsområde bör förtydligas och avgränsas, t.ex. genom att införa beloppsgränser under vilka rapporteringsskyldighet inte föreligger. Det betecknas som oproportionerligt att införa en rapporteringsskyldighet för transaktioner som omfattar små belopp och som i extrema fall kan träffa även fysiska personer.

Fondhandlareföreningen anser bl.a. att värdepapperslån som har till syfte att underlätta leverans i samband med värdepappersavveckling bör undantas från tillämpningsområdet. Föreningen anser vidare att tillämpningsområdet för rapporteringsskyldigheten enligt Emir bör ses över och samordnas med motsvarande tillämpningsområde för denna förordning.

Finansinspektionen ifrågasätter värdet av att utöka den redan omfattande informationen till fondinvestorer genom att även inkludera värdepappersfinansiering.

3 Förslagets förutsättningar

3.1 Rättslig grund och beslutsförfarande

Den rättsliga grunden är artikel 114.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Beslut fattas enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet i artikel 294. Europaparlamentet är medbeslutande. Rådet beslutar med kvalificerad majoritet.

3.2 Subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen

Kommissionen bedömer att förslaget till förordning är förenligt med subsidiaritetsprincipen. Syftet att säkerställa en tillräcklig genomlysning av transaktioner som är förknippade med värdepappersfinansiering kan inte nås

på nationell nivå, mot bakgrund av verksamhetens gränsöverskridande natur. Motparterna kan vara etablerade i olika jurisdiktioner och transaktionerna kan involvera tillgångar och valutor som har emitterats på olika håll. Åtgärder för förbättrad genomlysning som begränsas till nationell nivå ger inte en komplett bild av eventuella systemrisker och kan vara kontraproduktiva.

Förbättrad genomlysning av värdepappersfonder och alternativa investeringsfonder i förhållande till andelsägarna måste ske på europeisk nivå, mot bakgrund av fondernas gränsöverskridande distribution. Många andelsägare är hemmahörande i en annan jurisdiktion än fonden. Det är viktigt att samma standarder för investerarskydd tillämpas inom hela EU för att alla ska få samma nytta av den föreslagna genomlysningen av fondernas användning av värdepappersfinansiering.

Regeringen instämmer i kommissionens bedömning att förslaget till förordning är förenligt med subsidiaritetsprincipen.

Enligt kommissionen är förslaget även förenligt med proportionalitetsprincipen. Förordningen inför inga förbud mot värdepappersfinansierande transaktioner utan är begränsad till krav på genomlysning, vilket krävs för att nå förordningens mål. För återpantsättning införs även vissa formkrav, vilket bör vara en förutsättning för att uppnå den önskade rättssäkerheten angående vem som i en krissituation har rätt att förfoga över ett återpantsatt värdepapper.

Kommissionen bedömer att ett krav på utökad rapportering av omfattningen och resultaten av värdepappersfinansiering i värdepappersfonder och alternativa investeringsfonder som riktar sig till konsumenter inte skulle vara proportionerligt, eftersom informationen kan vara svårtolkad. Emellertid uppges institutionella investerare svara för huvuddelen av kapitalet som förvaltas i värdepappersfonder, vilket ändå gör en utökad rapportering meningsfull. En skärpt övervakning från institutionella investerares sida blir till nytta även för småsparare.

Regeringen bedömer att en obegränsad rapporteringsskyldighet som gäller alla motparter, oberoende av storlek eller transaktionernas omfattning, kan vara oproportionerlig i vissa fall. Det finns därför skäl att närmare överväga frågor om förordningens tillämpningsområde.

Regeringen ifrågasätter om listan över föreslagna administrativa sanktioner är i alla delar proportionerlig. Exempelvis framstår förbudet mot att någonsin utöva företagsledande uppgifter som långtgående. Detta bör rimligen begränsas till företag av samma slag (registrerade transaktionsregister under tillsyn). Det kan också ifrågasättas om förbud mot handel i egen räkning är en lämplig påföljd för överträdelser som inte har samband med marknadsmissbruk.

Med dessa reservationer instämmer regeringen i kommissionens bedömning att förslaget till förordning är förenligt med proportionalitetsprincipen.

4.1 Fortsatt behandling av ärendet

Det grekiska ordförandeskapet har inte kommunicerat sina avsikter med detta förslag. Det fanns inte med i ordförandeskapets planering vid årets inledning.

4.2 Fackuttryck/termer

Skuggbankssektorn har av FSB definierats som ett system för kreditförmedling som omfattar deltagare och aktiviteter utanför, helt eller delvis, det reguljära banksystemet. Deltagarna anskaffar finansiering under insättningsliknande former, utför löptids- eller likviditetsomvandling, överför kreditrisk och/eller utnyttjar direkt eller indirekt belåning (finansiell hävstång). Aktiviteterna omfattar i synnerhet värdepapperisering, värdepapperslån och återköpsavtal. Aktiviteterna utgör en viktig källa till finansiering för finansiella företag.

Värdepappersfinansiering definieras i förordningen som återköpsavtal och värdepapperslån, inklusive råvarulån, och varje annan transaktion som ger likartade ekonomiska effekter eller medför likartade ekonomiska risker.

Värdepapperslån är ett avtal mellan två parter om lån av ett visst värdepapper (eller viss råvara) under viss tid mot ränta. Låntagaren lämnar även finansiella säkerheter, varför likheterna med återköpsavtal (nedan) är betydande. Värdepapperslån används i samband med blankning (försäljning av värdepapper som säljaren inte äger) men spelar även, tillsammans med återköpsavtal, en viktig roll för att minska risken för försenad värdepappersavveckling.

Återköpsavtal, även benämnt ”repa”, är ett samtidigt överenskommet avtal om försäljning och framtida återköp av ett värdepapper (eng. *repurchase agreement*). Återköpsavtal möjliggör bl.a. upplåning mot säkerhet i värdepapperet.

Återpantsättning, enligt förordningens definition, är en kontraktuellt reglerad rätt för panthavare att använda pantsatta finansiella instrument i eget namn för egen räkning eller för någon annans räkning.